

Sagittarius en het Lied van het leven

Sagittarius en het Lied van het leven

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789402157291
© 2020 Roger Brits

HOOFDSTUK 1 HET LIED VAN HET LEVEN

Vlak voor mij golfde het water kabbelend op het strand. Golfje voor golfje. Als het ene golfje zich over het strand had uitgestrekt, trok het zich langzaam weer terug, het Grote Meer in. Meteen daarop spoelde het volgende golfje erover heen. Zo heerlijk kabbelend.

Dat was wel eens anders geweest. Niet ver hiervandaan woedde een felle strijd tussen de draak en de dieren.

De draak vernielde alles wat ze tegen kwam, op zoek naar eten. Er stond geen huis meer overeind op de grond en het Grote Bos brandde. De dieren hadden zich fel verdedigd tegen de draak. Ze deden alles om de draak te verslaan. Uiteindelijk was de draak in het Grote Meer terecht gekomen en naar de bodem gezonken.

De olifant, die door de dieren was gekozen om hun leider te zijn, zei tegen mij: "Secretarisvogel, roep de dierenraad bij elkaar, want we moeten opnieuw beginnen."

Zo gevraagd, zo gedaan. Als de olifant iets vraagt, dan zorg je voor een antwoord.

Direct zocht ik de dieren van de dierenraad op. Zij hielpen de olifant om een goed leider te zijn voor alle dieren.

Als eerste vloog ik naar de wolf, die voor veiligheid moest zorgen.

Daarna naar de mestkeverkoning, die als taak had om genoeg eten te maken. Ook de termietenkoningin, die woningen en paden liet maken, moest erbij zijn. De honingpotmier en de uil, niet te vergeten. Ik ging ze allemaal langs.

Zij verzamelden zich op het strand.

Toen de dierenraad compleet was, zei de olifant met een krachtige, maar ook bedroefde stem: "Beste dieren. Fijn dat jullie er allemaal zijn. We hebben met elkaar een zware tijd achter de rug. De draak heeft veel kapot gemaakt. Veel van onze mededieren hebben ervoor geknukt om de draak te verjagen. Het is gelukt! Daar ben ik heel blij om. Tegelijkertijd heeft het ons veel gekost. Er zijn woningen vernield, ons eten is verdwenen en we missen veel dieren. Laten we opnieuw gaan bouwen wat we kunnen. Mijn plan is dat jullie daarvoor gaan zorgen!"

De dierenraad knikte instemmend.

“Voor de dieren die we missen heb ik iets speciaals in gedachten. Ik vraag onze secretarisvogel om de meermeeuw Joli Kanoet naar mij te brengen. Kanoet moet iets bedenken, waardoor we elke zomer hier aan het strand aan de vermiste dieren zullen denken.”

De dierenraad ging uit elkaar. Ieder wist wat er te doen was.

De termietenkoningin ging bouwen aan nieuwe woningen en paden.

De mestkeverkoning kon niet wachten om eten te gaan maken.

Alleen de honingpotmier keek bedenkelijk, want al dat werk zou vast wel veel honing gaan kosten.

Ook ik ging meteen, op zoek naar de meermeeuw Joli Kanoet.

De laatste keer dat ik hem zag, liep hij over het strand te kwetteren.

Het duurde niet lang, voordat ik hem gevonden had. Toen ik hem vertelde, dat de olifant mij had gevraagd om hem naar hem toe te brengen, vloog Joli meteen achter me aan naar de olifant op het strand.

Daar aangekomen liet ik de olifant en de meermeeuw achter, zodat ze samen met elkaar konden praten. Ik vloog naar de palmboom, om daar van de rust te gaan genieten. Ik zag ze wel in de verte, maar kon niet horen wat ze met elkaar bespraken.

Heerlijk is dat, zo lekker rustig wegdromen op een tak, onder een palmboom op het strand. Zoals alle secretarisvogels doen, de kop tussen de veren, ogen dicht en genieten van de warme wind. Die rust! Krrr! Even van genieten, want niets duurt voor altijd.

Ik kon erop wachten dat ook dat heerlijke gevoel zou verdwijnen.

“Kieeww, hallo!”, klonk het ineens naast me.

Zie je wel? Daar gaat mijn rust! Jammer.

Ontdaan van het heerlijke gevoel draaide ik me om, in de richting van het geluid.

“Kieeww, hallo mijn vriend, hallo!”

Een schorre stem kraakte in mijn oren.

Naast mij zat de meermeeuw Joli Kanoet.

Met zijn dieporanje kop keek hij mij vragend aan. “Misschien dat u mij nog kent? Ik ben Joli Kanoet, dat zeg ik.”

“Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel”, antwoordde ik beleefd. “Ik weet nog wel wie u bent. Ik heb u net naar de olifant gebracht. Hoe maakt u het?”

Eerlijk gezegd had ik liever nog een tijdje genoten van de zon, de warme wind en de stilte.

Tevergeefs.

De meermeeuw Joli Kanoet snerppte onverstoorbaar verder. “Het is hier fijn, meestal. De palmbomen waaien rustig in de warme wind.” Dat wist ik ook wel! Ik kon het niet nalaten om te antwoorden: “Het was inderdaad heerlijk rustig voordat u kwam.”

“Neemt u mij niet kwalijk dat ik uw rust verstoort”, zei de meermeeuw. “Het komt door de olifant, snapt u wel?”

“Om eerlijk te zijn, nee, ik begrijp niet dat de olifant u vraagt om mijn rust te verstoren. Bedoelt u dat?”, vroeg ik.

“Haha!”, lachte de meermeeuw. “Dat is het niet. De olifant heeft mij gevraagd om iets te bedenken waardoor we elke zomer aan de vermiste mededieren denken.”

“Fijn voor u. Heeft u al iets bedacht?”, vroeg ik aan de meermeeuw. Ik deed maar net alsof ik het echt wilde weten, ook al was ik ongeïnteresseerd.

“Kieuww!”, riep de meermeeuw. “Ik heb de olifant voorgesteld om een lied te maken, dat elk dier kan meezingen. Het Lied van het leven, begrijpt u wel?”

Het Lied van het leven? Heeft u daar ooit van gehoord? Het is zeker een liedje voor meermeeuwen en andere vreemde vogels. Zeldzaam idee.

Ik wilde de meermeeuw niet laten merken, dat ik ook niet begreep wat hij bedoelde. Daarom vroeg ik: “Het Lied over het leven, zei u?”

“Ja en nee”, antwoordde de meermeeuw. Hij boog zijn hoofd naar zijn poten, alsof daar een lied zou kunnen liggen. “Het Lied van het leven. We zingen het elke zomer met elkaar. Daarmee denken we aan de dieren die we missen, want zij horen er ook bij.”

“We gaan een liedje zingen voor dieren die we missen en dat vindt de olifant een goed idee?”, vroeg ik.

“Kieuww!”, antwoordde de meermeeuw trots. “Niet zo maar een liedje! Het heeft een melodie en een verhaal die kleur geven aan het leven, ook van de dieren die we missen. Daarom is het Lied van het leven dé manier om aan hen te denken. Goed idee, hè?”

Zeldzaam! Wie gaat er nou zingen voor dieren die er niet zijn? Nou ja, de olifant denkt daar anders over.

“Als de olifant dat zegt, dan is het een goed idee”, zei ik, zonder klank of wanklank in mijn stem. “Veel succes ermee.”

“Dank u wel”, zei de meermeeuw. “Fijn dat u me wilt helpen. Ik kan het niet alleen, ziet u? Ik weet niets van het leven. Hoe kom ik dan het Lied van het leven?”

“Dan moet u daar iets aan gaan doen, zou ik zeggen”, antwoordde ik.

“Heeft u al iets geprobeerd?”

De meermeeuw schudde zijn kop. “Ja, zeker. Ik heb de olifant gevraagd wat ik moest doen en hij heeft me naar u gestuurd. Daarom ben ik nu hier. Want u weet alles van het leven, zegt de olifant. En als de olifant dat zegt, dan is het zo, niet waar?”

Op die vraag kon ik geen ‘nee’ zeggen.

“Wilt u soms dat ik het Lied van het leven voor u ga zingen?”, vroeg ik.

”Dat vraagt u aan mij? Heeft u mij ooit wel eens horen zingen? Krrr!”

“Heilige hulst! Kent u het Lied van het leven al?”, vroeg Joli verbaasd.

Oef! Hij dacht zeker dat ik het Lied van het leven al eens gehoord had.

Echt niet! Ik had er nog nooit van gehoord. Natuurlijk wilde ik dat niet laten merken, dus ging ik er niet op in. Hopelijk ging hij dan vanzelf weg. “Zingen, dat is voor mij al een tijd geleden”, zei ik. “Waarover gaat het Lied ook al weer?”

“Het gaat over het leven van alle dieren, beste secretarisvogel. Het Lied is het leven. Als u begrijpt wat ik bedoel.”

Ik begreep er niets van, maar dat wou ik die vogel met die oranje kop niet laten merken.

De meermeeuw keek hoopvol omhoog, naar de lucht. Alsof het lied daar zweefde. “Zonder het Lied is alles zo stil als de nacht”, mijmerde hij zachtjes voor zich uit. “Het wordt ook steeds stiller, vindt u niet?”

Ik keek ook omhoog, net als de meermeeuw. Ik zag alleen maar de blauwe lucht met een stralende zon boven wuivende palmen.

“Misschien moet u even uw kop tussen uw vleugels steken”, probeerde ik behulpzaam. “Als ik even moet nadenken, dan steek ik mijn kop tussen mijn vleugels. Dat was ik net aan het doen, voordat u me aanriep.”

“Neemt u me niet kwalijk”, zei de meermeeuw. “Ik heb uw hulp nodig. Wilt u mij helpen met zoeken? Alstublieft?!”, vroeg de meermeeuw beleefd. “Het Lied van het leven moet het mooiste zijn wat er is. Vanaf het eerste begin!”

“Okay”, zei ik. “U maakt me nieuwsgierig. Ik heb het gehoord. Het Lied van het leven.”

“Kieeww!”, snerpte de meermeeuw blij. “Heeft u het gehoord? Waar dan?”

“Hoe bedoelt u?”

“U zei dat u het heeft gehoord!”

“Klopt. Ik heb gehoord wat u zei.”

“Kieeww!” Hij draaide zijn kop ietwat teleurgesteld naar zijn poten. “U heeft mij! Ik dacht even dat u het Lied van het leven had gehoord.”

“Oh, bedoelt u dat? Nee. Ik bedoelde dat ik het alleen van u heb gehoord”, zei ik. “Maar als ik het Lied hoor, dan hoort u het van mij.”

“Fijn!”, antwoordde de meermeeuw blij. “Ik ben over een week hier terug. Goedendag!”

De meermeeuw vloog meteen weg.

Wat een zeldzame vogel!

Ik had hem nog willen vragen waar ik hem zou kunnen vinden als ik het Lied van het leven had gehoord. Maar helaas voor mij, hij was te vroeg vertrokken.

Nou!

Daar stond ik dan.

Op een tak van een palmboom, lekker rustig van de zon te genieten, zit er ineens een of andere meermeeuw naast me te snerpen. Of ik voor hem het Lied van het leven even kan opdragen. Binnen een week.

Wat denkt die wel?

Dat ik meteen voor hem ga vliegen?

Dacht het niet!

Ik ben Sagitarius Secretarisvogel. Ik doe wat ik zelf wil, wanneer en hoe mij dat het beste uitkomt. Nu wil ik mijn kop in mijn vleugels steken en even niets meer horen. Dan kan ik rustig nadenken. Of slapen. Als ik mijn kop tussen mijn vleugels steek dan weet niemand of ik nadenk of slaap. Houden zo!

“Slaap je? Of doe je weer alsof je nadenkt?”, klonk een snaterend stemmetje naast me.

Krrr! Weer een vogel die wat van me wil! Wat nu weer?

Geprikkeld haalde ik mijn kop uit mijn vleugels vandaan om te zien wie nu mijn rust verstoorde.

Met zijn roodzwarte kop en zijn geschubde buik naar voren keek een soort eend mij spottend aan.

Ha! Ik herkende hem meteen.

Het was Berni Taling! Leuk om die eend weer eens te zien!
"Berni! Mijn jonge vriend! Ben je het echt?", vroeg ik.
"Hallo Sagitarius! Lang niet meer gezien. Sliep je weer?"
"Nee, hoe kom je daarbij? Je weet toch nog wel dat ik nadenk als ik mijn kop tussen mijn vleugels steek?"
"Ep! Dat is waar. Ik was het even vergeten."
"Geeft niet, hoor. Wat brengt je hier aan het strand? Ik zie je nooit hier", vroeg ik aan de taling.
"Fijn dat je dat vraagt, Sagitarius. Ik zoek Musi. Heb jij toevallig Musi gezien of gehoord?"
"Musi?"
"Ja, Musi is een vriendin van mij. We doen allerlei leuke dingen met elkaar, zoals muziek maken."
"Muziek? Dat geluid met woorden als 'la la laf joe', bedoel je?", vroeg ik.
Berni moest schateren van het lachen. "Je maakt me weer aan het lachen, oude vriend, net als vroeger. Dat is precies wat ik nodig heb." De taling boog zijn kop naar zijn poten. Alsof Musi tussen zijn poten zou zitten...
Hij klonk bedroefd toen hij zei: "Musi maakt haar eigen muziek. Ik heb er geen woorden voor."
"Oh, dat is toevallig!", zei ik.
"Hoezo, weet je waar ze is?", vroeg Berni hoopvol.
"Nee, ik weet niet waar ze is."
"Jammer", antwoordde Berni bedroefd. "Omdat je het over toeval had, dacht ik dat je wist waar ze is."
"Toeval?", vroeg ik. "Oh, dat bedoel je. Nee, er was hier net een meermeeuw, die ook al naar zijn woorden zocht. Iets voor een Lied of zoiets. Of ik dat binnen een week kon vinden."
Er kwamen tranen in de ogen van Berni.
Wat was er met hem gebeurd?

DE DAG DAT DE MUZIEK VERDWEEN

Berni had zijn lange nek naar beneden gebogen. Hij keek stil voor zich uit naar de grond voor zijn poten.
Vandaag zouden zijn vrienden komen om met hem op het Grote Meer te spetteren. Allemaal jonge talingen, net als hij. Ze noemden zich Berni's talingen.
Berni had er vandaag geen zin in.

Liever ging hij met zijn vriendin Musi iets leuks doen.
Het was altijd leuk met Musi, wat ze ook deden.
Ze was heel anders dan hij. Daarom pasten ze goed bij elkaar.
Musi verzong elke dag allerlei leuke spelletjes, waar ze muziek bij kon maken. Het liefste roffelde ze met haar poten en zong ze erbij. "Do! Do!" Ze kon eigenlijk helemaal niet mooi zingen, maar ze zong over alles dat mooi is. Dat was mooi.
Het liefst rolden ze samen zingend een helling af. "Do! Do!" "Ep! Ep!"
Musi kon zich helemaal rond maken, alsof ze een bal was waar twee vleugels uitstaken. Ze hield Berni met één vleugel vast, zodat hij naast haar de helling kon afrollen zonder de grond te raken. Dat was leuk! "Rollen, rollen, rollen!"
Of die andere keer, dat ze samen op een omgevallen boom op één poot huppelden. Musi zingend op de boom en Berni op de schouders van Musi.
Dan snaterden ze van plezier: "Do, do! Hink stap sprong! Ep, ep!"

Berni had niet gemerkt dat intussen zijn vrienden achter hem waren gaan staan.
"Hé Berni!", riep er één. "We zijn er! Ga je mee iets leuks doen?"
Berni gaf geen antwoord. Hij bleef met zijn kop naar de grond voor zijn poten kijken.
"Berni, word wakker! Wij zijn het!"
Opnieuw reageerde Berni niet. Hij ging zelfs door zijn poten, om op de grond te gaan zitten.
"Wat is er mis met Berni?" vroeg een taling. "Is hij doof?"
Berni keek op. Nu pas zag hij zijn vrienden om zich heen. "Oh, hallo allemaal", antwoordde hij verbaasd. "Sorry, pas bij de derde keer hoorde ik jullie."
"Is er iets met je?", vroeg een taling aan Berni.
Berni zuchtte. "Ja", zei hij. "Er is iets ergs gebeurd."
De talingen gingen nieuwsgierig en bezorgd in een kring om Berni staan.
"Wat is er dan?"
"Ik kan niet meer met Musi spelen. Het is helemaal mis gegaan. Musi is weg."
"Musi, die dodo? Ach, die komt wel weer terug. Ze haalt gewoon een grap met je uit. Ze maakt veel te graag muziek met je."

Berni schudde zijn kop. “Nee, Ik ben bang van niet. Ik ben bang dat Musi niet meer terugkomt.”

De talingen zagen dat er een traan in de ogen van Berni kwam. “Berni, huil je?”

“Tranen? Heb ik die nog? Ik heb de hele nacht gehuild.”

De talingen kwamen nog dichterbij Berni staan om te horen wat er gebeurd was. “Gisteravond was mooi. We konden de sterren al zien fonkelen. Het was een nacht vol met sterren. “Sterren, sterrennacht!”, had Musi gezongen. Ze had weer iets leuks verzonnen om samen te doen: op de sneeuw glijden over de Grote Bergen!”

“Ep! Moeten we ook eens doen!”, riep een taling enthousiast.

“Het was een leuk idee, maar het liep verkeerd af”, zei Berni huilend. “Het werd laat. Er kwamen wolken voor de sterren. We konden niet meer zien waar we liepen. Ik stelde voor om terug te gaan, maar Musi wou proberen om bij de sneeuw te komen, die op de top van de berg lag. Als we het zouden proberen, dan zou het lukken, had ze gesnaterd. Ze had gelijk. Uiteindelijk kwamen we midden in de nacht bij de sneeuw. Daar zaten we dan, op de top van de wereld. We moesten van haar wachten tot de morgen kwam. Dat was de beste tijd om in de sneeuw te springen. Wist je dat?”

“Nee.”

“Ik ook niet. Het was een mooie nacht, met al die sterren. Het leven was mooi. Vooral toen de zon opkwam. Op dat moment sprong Musi drie keer omhoog, liet zich vallen in de sneeuw en verdween.”

“En toen was ze weg?”

“Nee, ze kwam met haar kop boven de sneeuw uit en snaterde of ik haar gezien had.”

“Ep! Ze verraste je!”

“Ja, wat een verrassing. Ze nam opnieuw een aanloop en plofte in de sneeuw. De sneeuw stooft alle kanten op. Ik vond het leuk, dus sprong ik achter haar aan. Samen speelden we in de sneeuw. De zon scheen fel op de sneeuw. Onze ogen deden ervan zeer. Ik kon niets meer zien door de zon.

Ineens was het stil.

Musi zong niet meer. Geen muziek meer met haar poten. Ze was ineens weg!”

“Was ze door de sneeuw gezakt?”, vroeg een taling.

“Of is ze van de berg afgevallen?”, vroeg een andere taling.

“Ik heb gehoord dat er gaten in de bergen zijn die oneindig diep zijn”, zei de derde taling. “Als ze maar niet in zo’n gat is gevallen.”

“Dat hoop ik ook, want ze kon niet vliegen zoals wij”, zei Berni.

“Wat erg, Berni! En jij? Hoe gaat het met jou?”

“Ik weet niet wat ik moet doen. Sinds Musi geen muziek meer maakt is de zon verdwenen achter een grote donkere wolk. Alsof het licht van de wereld en de muziek zijn uitgezet. Het maakt me niets meer uit. Hoe moet de wereld er nu uitzien, zonder Musi?”

“Het is wel vreemd, ja. Zo stil, zonder de muziek van Musi”, zei een taling zachtjes. “Ze kon niet zo mooi zingen als wij, maar ze maakte het mooi door te zingen over mooie dingen.”

“Zeker!”, vulde een andere taling aan. “Vooral als ze er met haar poten bij roffelde, dan kon je dat al van ver horen!”

De vrienden van Berni hadden hun vriend nog nooit zo bedroefd gezien. Wat konden ze voor hem doen?

Een taling probeerde Berni op te vrolijken. “Weet je wat? Berni, vertrouw op je vrienden. We gaan naar de Grote Bergen om Musi op te halen”, stelde hij voor. “Zonder jou, want jij gaat even slapen. En we komen niet terug zolang we haar niet gevonden hebben.”

“Ja, laten we dat gaan doen!”, riep een andere taling. “We hebben haar zó gevonden.”

“Zeker! We hoeven alleen maar goed te luisteren naar haar muziek.”

Berni strekte zijn nek. Dat vond hij een goed idee! Hij werd er zelfs een beetje blij van. “Vrienden, wat zou ik zonder jullie moeten doen? Fijn dat jullie Musi voor me gaan zoeken!”

“Daar zijn vrienden voor!” De talingen vlogen meteen op naar de Grote Bergen. “We zijn zó terug. Het duurt vast niet lang. Ep! Ep!”

“En nou zit ik hier bij mijn oude vriend Sagitarius”, zei Berni.

“Fijn dat je hier bent, jonge vriend”, antwoordde ik. “Je had liever bij je vriendin gezeten. Of niet soms?”

Berni knikte.

“Mis je haar erg?”

“Ja. Heel erg. Ik mis haar muziek. Zij is als een lied voor mij.”

Ik wist niet dat een lied zo belangrijk kon zijn.

“Het gaat vast we goed komen met zulke vrienden”, zei ik troostend.

“Heb je graag dat ik meezoek?”

Berni keek blij naar mij. “Fijn! Als je dat wil doen, heel graag!” riep Berni.

“Ik ga met je mee, jonge vriend”, zei ik. “Waar gaan we naar toe?”

“Dat hoeft niet”, antwoordde Berni. “Mijn jonge vrienden zoeken Musi al. Ga jij maar dat lied voor die meermeeuw zoeken. Dat is ook belangrijk. En als je daarbij toevallig iets van Musi hoort, wil je dat dan mij laten weten? Ik mis haar zo.”

“Natuurlijk doe ik dat!”, antwoordde ik.

“Fijn! Ik ga alvast naar de Grote Bergen. Ep!”

“Ga maar gauw. Je hoort van me als ik Musi heb gevonden.”

Die Berni! Hij snaterde altijd vrolijk: “Ep!” Maar vanaf de dag dat Musi niet meer zong, werd hij stil. Musi en haar muziek waren echt heel belangrijk voor hem.

Oprecht, als ik iets van haar zou horen dan zou ik direct naar de Grote Bergen vliegen om het aan Berni te vertellen.

Gelukkig is hij nu weer een beetje opgevrolijkt, omdat zijn vrienden voor hem op pad zijn.

Ik hoop voor hem dat die jonge talingen met Musi snel bij hem terug zijn.

Dan hoef ik niet gaan zoeken in de Grote Bergen. Daar wonen vogels die ik liever niet meer tegenkom. Krrr!

Het weerzien met Berni veranderde mijn rustige leventje op het strand.

Door zijn verhaal over het gemis van zijn Musi drong het langzaam tot me door dat de meermeeuw net zo graag woorden voor het Lied van het leven kon maken, als dat Berni zijn Musi wilde terugvinden.

Ze zochten allebei naar iets dat belangrijk voor ze is.

Het Lied is van het leven. Zoals Musi en Berni bij elkaar horen.

Zo heeft ieder dier wel iets dat belangrijk is.

Als je iets belangrijks hebt gevonden, dan wil je het graag houden. En als je het kwijt raakt, dan wil je dat het weer terugkomt. Het is altijd hetzelfde liedje.

Een onrustig gevoel becroop me.

Wat vind ik nou belangrijk? Heb ik iets gemist? Heb ik soms mijn lied gemist? Heb ik eigenlijk wel een lied? Wat is mijn lied? Gaat het Lied van het leven ook over mij?

Ik wist het niet. Help!

Er zat niets anders op: ik moest het Lied van het leven zien te vinden! Dan had ik het antwoord op mijn vraag. Ik moest het doen, niet alleen voor de meermeeuw. Ook voor mezelf. En ook voor alle dieren, ook al hadden ze er nooit van gehoord.

Goed dat ik naar Berni had geluisterd.

Je hoort het pas als je luistert.

HOOFDSTUK 2 FLUITEND UIT HET EI

En zo begon mijn avontuur.

Waar moest ik beginnen?

Altijd eerst goed om je heen kijken.

Mijn vliegleraar Meester Slechtvalk had me dat geleerd, toen ik nog een piepjonge secretarisvogel was, die nog maar net kon vliegen.

Ik keek om mij heen en zag van alles. Maar waar moest ik naar kijken?
Kijken?

Was het niet beter om te luisteren of ik het Lied zou kunnen horen?

Lijkt mij wel.

Maar waar moest ik naar luisteren als ik het Lied niet eens kende?

Ik hoorde alleen maar warme wind en krijsende vogels om me heen.

Het was stom van me om niet aan die meermeeuw te vragen waar hij het Lied voor het laatst had gehoord. Dan had mijn zoektocht daar kunnen beginnen.

Wat nu?

Op dat soort momenten, dat ik het even niet weet, steek ik altijd mijn kop tussen de vleugels, om logisch te kunnen nadenken.

Wat zei die Joli Kanoet over het Lied?

Eigenlijk niet zoveel, maar hij gaf me wel een hint. Hij had het zijn hele leven al, zei hij, vanaf het begin. En zijn leven begon op het moment dat hij uit het ei kroop. Logisch toch?

Goed bedacht, Sagitarius!

Nu de volgende stap.

Waar vind ik een dier dat net uit het ei kruipt?

In een nest!

Weet je wat? Ik vlieg eens naar de rode wouwen. Die vogels zijn verre familie van Meester Slechtvalk. Hun manier van vliegen lijkt op het gefladder van vlinders. Je ziet ze niet meer zoveel, maar toevallig hebben er twee hier vlakbij hun nest gebouwd.

Ik kan zo bij ze in hun nest kijken.

In dat nest zingt het kuiken het hoogste lied. Luister maar.

LEIDER IN DE WONDERDOP

Ik hoor het mijn moeder nog zeggen: "Het is een wonder!"
Ze is een hele lieve rode wouw, die goed voor me zorgt.
Ik weet niet waarom.
Want het enige dat ik doe is in mijn nest liggen, eten en poepen.
Soms houdt ze haar kop boven mijn nest en zegt ze: "Miek, miek!"
Dan trek ik een vrolijk gezicht en doe ik haar na. "Miek!"
Dan moet ik lachen.
En zij ook.
Papa vindt dat ook leuk. Hij is ook lief. Elke keer als ik lach zegt hij: "Is ze niet om van te houden? Dat lachje heeft ze van mij."
"Je hebt helemaal niets gedaan", zegt mijn moeder dan plagend tegen mijn vader.
Heeft hij niets gedaan? Ik weet het niet, ik ben nieuw hier.
Ik weet niet eens hoe ik in het nest ben gekomen. Ik was er ineens.
"Geen wonder! Jij wou een kuiken", zegt mijn vader tegen mijn moeder.
"Van jou", zegt ze dan lachend. "Haha!"

Ik kijk naar mama. Kijken wat mama doet.
Mama draait zich om.
Hé?!
Gaat ze weg?
Nee! Dat wil ik niet!
Ik wou dat ze bij me kon blijven. Ik ga krijsen als ze nu gaat.
Alstublieft, blijf hier mama! Alstublieft, alstublieft, alstublieft?
"Miek!"
Gelukkig! Mama komt terug.
Ik trappel met mijn poten in het nest. Beng beng! Misschien hoort ze dat wel. "Miek!"
Mama draait zich naar mij toe. "Miek miek! Mama heeft eten voor je", zingt ze.
Oh, dan is het goed. Mama moet blijven.
En ze doet het ook nog! Gek hè?
Lieve mama.

Hé? Er komt ineens een andere snavel boven mijn nest hangen.